

Vízfogás

A tóról felszálló pára homályosította el a tekinteteket, amelyet át-átszelt a reggeli napsütés laposan kúsó, narancsos-lilás fénye. Az éjszaka hűvösnek bizonyult. Az előző délután felmelegedett víztükör ezért porladozva bocsátotta el egekbe vágyó cseppjeit. A kialakult ködréteg nem engedte láttatni a korai ébredéstől egyébként is párás tekinteteknek a túlpárt nádasát. Pedig más oka is volt annak, hogy ne lássanak tisztán a jelenlévők. Ezt a tisztánlátást verejték és könnyek homályosították.

Három hónappal ezelőtt úgy állt fel, ugyanennek a stégnek a szélén, mintha egyszerre sújtotta volna villámcsapás és földrengés. A lábai elnehezültek, a törzse zihált a levegővétel tonnás súlya alatt, a karjai, mintha máséi lettek volna, nem engedelmeskedtek akarátának, a feje pedig kiürült, mégis olyan zsúfoltnak érezte. De az összes közül a szellemét, a lelkét ért pofon volt az, ami most eltűnődésre készítette. A távolba vesző evezőcsapások ütemes lüktetése mellett, képzelete a legnagyobb lelki ellenállásokra is fittyet hányva kalandozott oda, ahová a gondolatai legkevésbé sem vágytak, vissza a kezdetekhez. Ahol még a magabiztosságot, verhetetlenséget érezte.

Amikor még csak tíz volt és ismerkedett a Sport művészi mozdulatsorával. Reménykedett benne, hogy nem kell ezt egy életen át csinálnia. Csak egy két év, hogy az apja ne tudja azt mondani, hogy otthon ül és a semmittevésben keres menedéket.

Bonyolult volt az egész. Mikor kell levegőt venni? Hol kell forgatni? Mekkora kell kinyúlni? Hol gyors az áthúzás?

Igen, határozottan elég lesz, mit kettő, egy év is. Aztán vált, mint azelőtt, mikor karatézni, majd atlétikára járt. Edzegetett, voltak sikerei, de nem fogta meg semmi. Nem érezte magáénak. Amint terhessé vált az edzői nyomás, lelépett. Pedig a mozgás volt a kedvence, a lételeme. Tetszett neki, hogy robbanékonyan született, mindig képes arra, hogy gyorsan, nagy erőt fejtsen ki. Azt is észrevette, hogy csak rövid ideig képes erre, de az elég volt a sikerekhez. De nem bírta a kötöttséget.

Igen, vége lesz és kész. Újrakezdi valahol máshol, más sportban, ahol ismét eleveckél. Abban biztos volt, hogy az apja nem fogja hagyni, hogy ne csak otthon üljön és a számítógépet nyüstölje.

Aztán tizenkettő lett. Szinte észrevétlenül megszerezte első bajnoki címét úgy, hogy élvezte a felkészülés minden pillanatát. Győzött, aztán egyre többet és éveken keresztül kevés legyőzője akadt.

Tizenöt lett és míg mások kínkeservesen küzdöttek minden kitűzött célért az életükben, ő a küzdelemben belenőve mindenben csak a játékot látta.

A kamaszkor azonban elhozta a játékok végét. Az ellenfelek komolyan kezdték üzni a sportot. Küzdelmes lett, a győzelmek elmaradoztak és egyre nehezebb lett hozni az eredményeket. Félni kezdett a teljesítménytől, vagy inkább a fájdalomtól, ami a teljesítmény mögött volt. Egyszer azt mondta neki az edzője, hogy kifogást keresett futam közben, hogy feladhassa. Belül tudta, hogy így volt, de kifelé tagadott. Volt kifogás. Pedig edzett volt, felkészült, de könnyebb nem akarni és kevésbé fájdalmas. Utána egyre könnyebb volt megmagyaráznia saját magának, miért nem megy a hajó. A takaró már akkor készen állt, amikor nem is volt rá szükség.

Évek teltek el, mire rájött, hogy ő nem akar élsportoló lenni. Csak szeretni akarja a világot maga körül. Hátradőlni és élvezni.

Az apjától ekkor kapta meg a sapkáját, amelyen egy fekete alapon vörös róka virított mosolyogva. Ez lett a kabalája. Az újrakezdés szimbóluma.

Eldöntötte, mindent élvezettel tesz, hogy minden egyes evezőcsapásában az örömet találja meg. Ez egy olyan ember újjászületésének ideje volt, aki immár lélekben elengedett minden kötöttséget. Siklott a hajó és az érzés a szabadság volt. Jobban ment, mint azelőtt. Elfogadta, hogy vannak jobbak, de mindent megtett a győzelemért.

Úgy teltek el az utána következő versenyévek, hogy ismét átélte gyermekkora felemelkedéseit, olykor küzdelmeit. Mindez pedig építette. Minden jobban ment, mint küszködve.

Három hónappal ezelőtt eljött itt járt és olyat tett, olyat érzett, amit utoljára kamaszként. Talán eljött az ideje egy újabb változásnak.

Egy röpké másodpercre visszatért, hogy körülpillantson. A köd még mindig uralkodott a tájon, de a hangok mögötte arra engedtek következtetni, hogy az élet lassan elindul. Mintha a párától nehéz levegőben könnyebben terjednének az emlékek, mint a víz felszínén szélirányba kiáltott szó. De nem tehetett ellene semmit. Visszarepült három hónapot. Ismét ott volt a pálya elején.

A verseny első 300 métere már önmaga felért egy megszervezett kínnal. Semmi sem ment úgy. Pedig sokszor átgondolta, milyen lenne az „úgy”. Még valamikor a rajtnál.

Felsorakoztak, mint hat nyílvevő egymás mellett egy nagy asztal zöldeskék, hullámozó abroszán. Ilyenkor már nem szóltak egymáshoz, hat idegen lettek, amint a bójások elválasztották őket, pedig már évek óta ismerték és hajtották egymást. A harmadik pályán állt, mögötte vízszintes szakadékként terült el a tó, melynek alja a távolba vesző céltorony vörös kúpteteje. A sávban hátrapillantott és megállapította, hogy a kétezer méter nem lett rövidebb az elmúlt tizenöt évben, de legalább a hajó orra jó irányba áll. Elejtett egy kízzott grimaszt. Balról a töltésoldal, rajta sok báméskodó, szurkoló ember. Talán az övéi is ott vannak valahol. Biztos kiabálni akarnak majd. Emiatt jó helyen érezte magát ezen a pályán. Nem szerette, ha kiabálást hall, pláne, ha futam közben megszólítják és röptében beüvöltött tanácsokkal bombázzák, mert ez kizökkenti a verseny közben mélyre siklott gondolataiból. De aznap a szél is kedvezett. Gyenge oldalszél jobbról, a nádas felől. Elégedetten állapította meg, hogy a szél irányának és a part távolságának együttes jótékony hatására nem fog hallani semmit a kiabálásból. Milyen jó hely is a hármas pálya!

A rajt előtti szeánsz, a jól bevált hiperventilláció, belélegez, kifúj, belélegez, kifúj. Figyelem befelé, izgalom kizárva.

Baljával megtapogatta a baseball sapkája elején a mosolygó rókát. Szerencsét várt ma is az érintésétől. Kezét visszahelyezte a lapát markolatára.

A szeme sarkából kissé balra nézett. A sapkája sildjének takarásában látta, amint a pálya végén, a vízben álló toronyban az indítóbíró fehér zászlója orvul a levegőbe emelkedik. Mintha megadná magát, gondolta belül mosolyogva, épp ideje. Hirtelen átvillant benne a gondolat: a sapka sildje elől maradt, pedig ő mindig meg szokta fordítani. A belső mosoly eltűnt. Vajon még meg tudja-e...?

Azonban a zászló, mintha csak valami arra szálló rovarra sújtott volna le elemi erővel, eltűnt a torony palánkjának fedezékében. „RAJT”, hangzott el, olyan hangon, amely utat keresett az izmok kötegégig. Az első húzással meg is találta az utat és fájdalmas volt.

A hajó már a harmadik csapásban megbillent, amikor önkéntelenül kifújta a levegőt. Annyira lekötötte a sapka gondolata, hogy már nem tudta a szeánsz utolsó lépéseként a „RAJT” elkiáltása előtt a levegőt kifújni és egy utolsó, frisset beszívni. Majd mikor érezte, hogy a gyors kifújással hibázott, a levegője elfogyott. Azonnal vett egy újat. Ez egy sokkal nagyobb hiba volt. A kapkodott levegő miatt kiesett a ritmusból és további 150 méterbe került, mire visszatalált hozzá. Addigra az ellenfelek nagy része már elhagyta, ő pedig a beszorult levegővel és a makrancos hajóval nyitott kétfrontos háborút.

De legalább még ketten ott voltak mellette, a hatos és a kettes, közeledett az első 500 vége.

Az oldalszél jobbról felerősödött. Figyelte a hajó végét. Egyre inkább kezdi elhagyni a sáv közepét és tolódott-tolódott bal felé, korigálni kezdett. Balra pillantott. Ketteske is megküzdött az elemekkel. Jól van, gondolta, legalább te itt vagy. Enyhén jobbra tekintve viszont látta, hogy a hatos teljes szélárnyékban, nem törődve sem légárammal, sem irányzással egyenesen halad a cél felé, immár egy hajónyival előttük. A hármas pálya így nem is volt olyan jó. Bárcsak inkább tényleg megadta volna magát a versenybíró a fehér zászlajával!

A levegővétele ismét teljesen ütemessé vált, ezt az izmai olajozott működéssel jutalmazták és bár kihozta a tempóból a legnagyobb erővel húzható evezőcsapásokat, úgy érezte, ezt még lehet fokozni.

Ismét a gondolatai erdejébe tévedt. Vészesen közeledett az első ezres. Ki kellett találnia valamit, hogy fordítson. Talán ha belerak harminc csapás pörgősebbet, akkor megnézheti, mennyire tudja megközelíteni a többieket. Talán lenne közülük, aki látva a tempóemelést, úgy dönt, hogy ezt nem fogja bírni és kiszáll. Blöff, de hátha.

Elérkezett ezer, elindította a hajót. A csapást felpörgette és kissé lerövidítette. Az új ütemet ismét húsz-huszonöt másodpercig tartott megszokni. A hajó érezhetően gyorsulni kezdett. Ketteset majdnem elhagyta, amikor egy pillanatra összeakadt a tekintetük. Nála is megjelent az elszántság és ráindított. Egymást hajtva érték be hatost, aki akkor eszmélt fel, hogy eljátszotta az előnyét és azzal becsatlakozott az üldözésbe. A hármas pálya elkezdett túl meleggé válni. A hatosról nem tétélezte fel a kihívás ilyen mértékű vállalását. De a három hajó szinte fej- fej mellett érkezett az utolsó hétszázötven méterhez. Ez már több, mint blöff, amit a sajtó, lassan átsavasodó izmai jeleztek számára először. A levegővétel még mindig ütemes volt, de érezte, hogy a csapások már kissé görcsösebbek. Tudatosan megkísérelte lelazítani az izmait, de a sapka és a kapkodás miatti stressz próbára tették higgadságát.

A küzdelem hevében nem vette észre, hogy az egyes mikor került melléjük, de ott volt és csak ez számított. Utolsó ötszáz és már csak két hajót kell beérni. Viszont a többieket addig valahogy le kellene rázni.

Már percenként többet húzott, mint amennyit otthon stabilan begyakorolt. Olyan tempóval ment, amivel edzéseken az ötszáz métereket szokta húzni. Csakhogy azok között van pihenő. Mikor ez átfutott az agyán, kétség fogta el, hogy képes lesz-e így befejezni. Nem adhatja fel, aki egyszer feladja, az utána bármikor keresheti a könnyebb utat, emlékeztette magát az edzői bölcsességre. Egyébként is, mi ez már? Ötszáz méter? Kevesebb, mint két perc? Ha otthon, alvás közben még két percet pihen, az szinte semmi, gondolta át. Utána azt is, hogy most nem

alszik és az idő valójában objektivitásában is igencsak szubjektív. Különösen egy kétezer méteres verseny hajrájában.

A csapásszám kettővel fentebb került, a hajóba szerelt kis eszköz immár 40-et mutatott. Kettőszázötven. Érezte, hogy a sapka alatt a felgyülemlett verejték, mivel nem fordította meg, hogy fel is tudja szívni, kitört és homlokának redői között utat találva közeledett a szeme felé. Egy megszokott vállemeléssel mozdulattal, amit ezerszer csinált már, kitörölte a szeméből az izzadság cseppeket. Mire eljutott a lesavasodot testét vezérlő, levegőtlen tudatáig, hogy a sapka fordítva van, addigra már meg is mozdította és az, engedelmeskedve a gravitáció hívásának, a szemére csúszott. A sapkáján mosolygó rókafejre gondolt: most biztosan inkább kárörvendő az a mosoly.

Befelé fordulva, vakon mérlegelt. Az izmai, úgy érezte, mindjárt leszakadnak, még két hajót kellett beérni. Nem látta, hogy mikor lesz mellettük, de ami sokkal inkább zavarta, hogy nem tudja, a többiek, akiket már leküzdött, hol állnak hozzá képest. Az is belefért még a gondolatokba, hogy a célba érkezést jelző dudaszót sem fogja hallani, mivel a hármaskör pályája egyébként, jó hely.

Kinek akar már megint megfelelni? Érezte, hogy a gondolatainak és az izmai fáradtságának engedelmeskedve szépen lassan alábbhagy a tempó. Mint kamaszkorában, amikor a mélyponton volt. Mindig talált kifogást, hogy miért nem ment a pálya. Most is olyan fájdalmat érzett, ami miatt agya lázasan kereste a mentségeket.

A hajó egyre lassult és ő felkészült, hogy nemsokára beér a célba. Mióta is nem lát? Hol tarthat most? De ezt nem volt ideje végig futtatni, mert egy ütközést érzett, ami a hajó orrát érte és érezhetően el is térítette azt, majd a bal oldali lapátja fennakadt valamin, amitől a hajó hirtelen jobbra lendült, majd balra fordult, mindezt olyan erővel, mintha kötélpálya mentén körbe mozgó kicsi bogárka lenne.

Kényszerűen abba hagyta az evezést. A lapátnyelet annyira szorította, hogy a fehér, vértelen ujjai először nem is akarták elengedni. Jobb keze végül hamarabb reagált a parancsra és a sapkához nyúlt, amit a rókánál fogva feltolt az izzadságtól égő szemén. Balra tekintett. A hajó azon a célbóján akadt fenn, amire egy hatalmas, kövér, narancssárga hármaskör rajzoltak. Orrlabdája áthaladt a célon, de a villa és a lapát nem tudott átjutni. Erre tekeredett fel félig a hajó. Első gondolata, hogy nem tévedett, tényleg nem hallott dudaszót, mégis célba ért.

Körbehordozta tekintetét. Szemmel láthatóan minden ellenfél áthaladt a célvonalon, nyilván ő előtte. Mit is várt? Nem látott, pont a pálya legfontosabb részénél. Vakon pedig nem lehet jól célba érni. Jól tette, hogy lelassított.

A sapka! A sapka lesz az ok. Minden jól ment volna, de ezt megakadályozta, hogy nem úgy viselte, ahogy megszokta és ez nem hozott szerencsét. Mégis milyen szerencse, hogy nem lelassult.

Most ha teljes erővel ütközött volna neki ennek a bójának, akkor a hajóban is tetemes lenne a kár. De így jól megoldotta a problémát, ebből nem tudott volna többet kihozni.

A kettes óvatosan közelítette meg. Az ellenfele még mindig szomjasan vette a levegőt, mintha a tényleges versenyt követően abban vetélkednének, hogy ki tudja a legtöbb oxigént feldolgozni.

- Gratulálok – kezdte pihegve az ellenfél – nagyon jó verseny volt.
- Én is gratulálok neked – viszonzta a gesztust – legközelebb majd talán jobban sikerül.

- Miről beszélsz? – értetlenkedett a kettes – Ennél jobban nem tudtal volna nyerni.

A hármas pályára csend települt és méla csodálkozás. A levegőhiányos állapot nem segített a megértésben, ez minden bizonytalanságot a szemében is tükröződött.

Kettes ekkor elmondta a történetet úgy, ahogyan ő látta. Amikor ezernél elindult a két hajó, a verseny többi résztvevőjét is inspirálta, majd szinte flottává gyarapodott a társaság a finisre. Az utolsó háromszázon már csak a négyes és az ötös volt hátra, akik viszont a nagy harcban összeakadtak és a cél előtt ötven méterrel egymásba gabalyodva teljesen megálltak, a négyesnek talán még lapátja is tört. Így az emelt csapással jelentős előnyre szert tevő hármas pálya lett a befutó, aki még azt is megengedhette magának, hogy a két összeakadt hajó mellett elevezve lelassuljon és úgy érjen célba elsőként, akit a kettes, majd az egyes követett.

Meghallgatva a történetet, hatalmába kerítette lelkének tiltakozása, hogy kifogások mögé bújva akarta feladni a versenyt, amikor még a szerencse is mellette állt. A fejében visszhangzott az edzője feladásról alkotott véleménye. De hát ő most sem adta fel!

Miért is hazudik magának? Feladta. De ő lesz a kivétel, legközelebb nem fogja hagyni magát elcsábítani a könnyebb irányba.

Bajnokként állt fel aznap ismét a dobogóra, mégis vesztesnek érezte magát, miután az érmet megkapta és sokáig nem értékelte ezt a megszerzett címet.

Aztán ott állt a stég szélén és a vizet bámulva gondolt vissza a három hónappal ezelőtt történetekre. Miért is bántja a saját lelkét? Most itt van előtte a hajója, vízre száll és versenyezni indul. Mindenkit meg fog verni, mert ezt most elhatározta. Végigcsinálja a szeánszot, kifújja a levegőt a rajt előtt és figyel rá, hogy megmaradjon az ütem a pálya végéig. Az oldalszélre odafigyel és nem hagyja magát kizökkenteni.

Lehajolt, bal kezében összefogta a lapátokat, bal lábbal belépett, felnézett és jobbal elrúgta magát a stégtől. Közben eleresztett egy mosolyt. A sapkát nem fogja megfordítani. Ha nem sikerül a futam, újra a róka lesz a hibás.